

er gjorde af andre ærede Medlemmer, skal jeg fatte mig i Korthed. Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) syntes ikke at interessere sig for den foreliggende Sag, og jeg forstod ham saaledes, at det væsentligst var, fordi Rigsdagen ikke i sin Tid, da der forhandlede om Fornyelse af Nationalbankens Oktroj, vilde tiltræde hans Partis Stilling med Hensyn til Oprettelsen af en Statsbank. Jeg beklager dette, thi vel kan det for en Sparer være af mindre Interesse, om han gaar til en Bank eller til en Sparekasse med sine Penge, men jeg vil hævde, at det ikke er af ringe Interesse for Laantagerne, om de skal gaa til en Bank eller til en Sparekasse, og deres Interesse vil jeg indtil videre mene, at ogsaa det ærede Medlem fra Næstved har nogen Grund til at varetage. Maa jeg endvidere sige til den højtærede Handelsminister i Anledning af hans Udtalelse om, at Sparekasserne har alt for mange Penge, og hans Spørgsmaal om, hvad de vilde bruge dem til, at de egentlig ikke er i nogen Forlegenhed i saa Henseende. Naar vi har en Kurs paa omkring 96 for $4\frac{1}{2}$ pCt. Kreditforeningsobligationer, og man saa tager Hensyn til et Reservefondsindskud paa $2\frac{1}{2}$ pCt. og tager Hensyn til andre Omkostninger, kan den højtærede Minister være overbevist om, at hvis der er Mulighed for at faa et Laan i en Sparekasse til $4\frac{1}{2}$ pCt., kan Sparekasserne meget let faa Anvendelse for deres Penge.

Jeg maa erklære mig ganske enig med den højtærede Minister med Hensyn til den Bemærkning, han gjorde til det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) om Nødvendigheden af to Direktørers Underskrift for at forpligte en Bank. Vi har jo ganske vist set, at der ogsaa kan begaas Kæltringestreger, naar to skal være vidende derom, men jeg tror dog, at Muligheden formindskes ganske betydeligt, naar der skal to til.

Til det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) skal jeg sige, at vi jo er uenige paa forskellige Punkter. Det ærede Medlem vil hævde, at det er til Varetagelse af Sparernes Interesser, at han har ført Forsvaret for Bankerne. Jeg kan ikke erkende, at Sparerne har større Interesse i, at Instituttet hedder Bank, end i, at det hedder Sparekasse, thi Forskellen i Indlaansrenten er alligevel minimal. Bankernes Indlaansrente er ganske vist en lille Smule højere, men det er som bekendt en af mine Bebrejdelser mod Bankerne, at de tvinger Indlaansrenten op over det rimelige; de kan gøre det, fordi de an-

bringer en væsentlig Del af deres Midler til 2—3 pCt. over almindelig Prioritetsrente.

Af Hensyn til den fremrykkede Tid skal jeg indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Ministeren for Handel og Søfart (Hassing Jørgensen): Efter min Erfaring og Viden ligger den Tid langt tilbage, da Andelsselskaberne ikke blev behandlet vel af Pengeinstitutterne. Det ligger saa langt tilbage, som jeg kan huske, og det undrer mig, at det ærede Medlem (Jørgen Jensen) endnu er i Stand til at huske den Tid; jeg tror ikke, det var nogen langvarig Periode. Men fordi Pengeinstitutterne tager vel mod Andelsselskaberne i Almindelighed, deraf følger ikke, at de til enhver Tid og i ethvert Tilfælde skal betjene et Andelsselskab, blot fordi det er et Andelsselskab.

Det ærede Medlem fremhævede saa stærkt, at Sparekasserne vilde være i Stand til at administrere Pengene billigere, at kunne udligne Forskellen mellem Indlaansrenten og Udlaansrenten, og deraf maa jeg dog slutte, at det er det ærede Medlems Mening, at Sparekasserne skal overtage Bankernes Udlaansvirksomhed i det Omfang, det er muligt. Men naar det ærede Medlem vil gaa den Vej, synes jeg, det er ganske snurriet, at han samtidig betegner Bankernes Pengeanbringelse som usolid og risikabel og fortrinsvis benyttede et Ord som Spekulation, hvad det dog ikke alt sammen er. Hvorledes kan det ærede Medlem forsvare at ville have Sparekasserne til at udføre de efter hans Mening saa risikable Bankforretninger? I øvrigt maa det ærede Medlem ikke misforstaa mig; ogsaa jeg mener, at den egentlige Bankvirksomhed er mere risikabel end den egentlige Sparekassevirksomhed, og derfor er det, jeg vil have, at hver skal gøre sit. Sparekasserne er nemlig ikke indrettede paa at løbe den Risiko; de har ganske vist ofte baade en forholdsvis god Reservefond og en Garantikapital, men de staar ikke i noget som helst rimeligt Forhold til den Risiko, som Sparekasserne vilde løbe, hvis de skulde paatage sig Bankforretninger.

Rørdam: Jeg hørte med den største Interesse paa det særdeles sagkyndige Foredrag, den højtærede Handelsminister holdt, og navnlig glæder det mig, at han saa skarpt trak Linierne op mellem, hvad der er Sparekassevirksomhed, og hvad der er